ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

रामानुज रहस्यत्रयम्

ராமாநுஜரஹஸ்யத்ரயம்

மூலம்

1. ஓம் நமோ ராமாநுஜாய
2. ஸ்ரீமத்$_3$ ராமாநுஜ சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்$_3$யே।
   ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:॥
3. ஸர்வகர்மாணி ஸந்த்யஜ்ய ராமாநுஜ இதி ஸ்மர।
   விபூ$_4$திம் ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$யோ த$_3$த$_3$ாம்யேதத்$_3$ வ்ரதம் மம॥

ஸ்ரீமத்$_3$ ராமாநுஜ கு$_3$ரவே நம:

வரத$_3$ார்ய கு$_3$ரோ: புத்ரம் தத்பத$_3$ாப்$_3$ஜைக த$_4$ாரகம்।
ஜ்ஞாநப$_4$க்த்யாதி$_3$ ஜலதி$_4$ம் வந்தே$_3$ ஸௌந்த$_3$ரதே$_3$ஶிகம்॥

பாது$_3$கே யதிராஜஸ்ய கத$_2$யந்தி யத$_2$ாக்யயா।
தஸ்ய த$_3$ாஶரதே$_2$: பாதௌ$_3$ ஶிரஸா த$_4$ாரயாம்யஹம்॥

ஜ்ஞாநத்$_3$ருஷ்டி அழகப்பங்கார் அருளிச்செய்த வ்யாக்$_2$யாநம்

அநாத்$_3$யவித்$_3$யாஸஞ்சித-புண்யபாபரூபகர்மபரவஶனுய், தே$_3$வதிர்யக்$_3$மநுஷ்ய ஸ்த$_2$ாவரரூப-சதுர்வித$_4$ஶரீரங்களைப் பரிக்$_3$ரஹித்து பத்$_3$த$_4$ஸம்ஸாரியாய், து$_3$க்க$_2$ஸாக$_3$ர மக்$_3$நனுய், தந்நிஸ்தரணோபாயமறியாத சேதநனுக்கு, நிர்ஹேதுக ப$_4$க$_3$வத்கடாக்ஷத்தாலே அத்$_3$வேஷாபி$_4$முக்ய ஸத்ஸங்க$_3$தி$_3$களுண்டாய் ஸத$_3$ாசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணின சரமாதி$_4$காரிக்கு மோக்ஷைகஹேதுவாய், பரமரஹஸ்யமான ராமாநுஜ ரஹஸ்யத்ரயம் அறியவேணும்.

அதில் மந்த்ரமிருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்;—எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், ஓம் என்றும், நம: என்றும், ராமாநுஜாய என்றும் மூன்று பத$_3$மாய் இருக்கும். இதில் முதல் பத$_3$மாய் ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம் அகாரம் என்றும், உகாரம் என்றும், மகாரம் என்றும் மூன்று திருவக்ஷரமாய் மூன்று பத$_3$மாய் இருக்கும். இரண்டாம் பத$_3$மான நமஸ்ஸு 'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு திருவக்ஷரமாய், இரண்டு பத$_3$மாய் இருக்கும். மூன்றும் பத$_3$மான ராமாநுஜ பத$_3$ம் அஞ்சு திருவக்ஷரமாய் 'ராம' என்றும், 'அநுஜ' என்றும் இரண்டு பத$_3$மாய், மேல் 'ஆய' என்று சதுர்த்தி$_2$யாயிருக்கும்.

இதுக்கு அர்த்த$_2$ம் — இதில் முதல் பத$_3$மான அகாரத்தாலே எம்பெருமானுரைச் சொல்லுகிறது. ''அகாரோ விஷ்ணு வாசக:'' (?)என்றும், ''அக்ஷராணும் அகாரோऽஸ்மி'' (ப$_4$க$_3$வத் கீ$_3$தை 10—33)என்றும், ''அகாரார்த்தோ$_2$ா விஷ்ணு:'' (அஷ்டஶ்லோகீ—1) என்றும் நாராயண வாசகமான அகாரம் எம்பெருமானுரைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; ''ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே$_3$வ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்। மக்$_3$நாநுத்$_3$த$_4$ரதே லோகாந் காருண்யாச்ச$_2$ாஸ்த்ர பாணிநா'' (ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை) என்றும், ''ஆசார்யஸ் ஸ ஹரி: ஸாக்ஷாத் சரரூபி ந ஸம்ஶய:'' (?) என்றும், ''பீதவாடைப்பிரானுர் பிரமகுருவாகி வந்து'' (பெரியாழ் திரு 5—2—8) என்றும் இப்படி ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீமந்நாரயணனே ஆசார்யனுகையாலே ''தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே கு$_3$ருரிதி ச பத$_3$ம் ப$_4$ாதி'' (பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய ஶ்லோகம்) என்றும்; ''ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் யதிராஜோ ஜக$_3$த்கு$_3$ரு:'' என்றும், ''ஸ ஏவ ஸர்வலோகாநாம் உத்$_3$த$_4$ர்த்தா நாத்ர ஸம்ஶய:'' என்றும் ''ஆசார்யபத$_3$மென்று தனியே ஒரு பத$_3$ம்; அதுள்ளது எம்பெருமானுர்க்கே'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆசார்யத்வபூர்த்தி எம்பெருமானுர்க்கே உண்டாகையாலே அகாரவாச்யரெம்பெருமானுராகை ஸித்$_3$த$_4$ம்.

ஆனுல் ஸகலஜக$_3$த்காரணத்வமும், ஸர்வரக்ஷகத்வமும், ஸர்வஶேஷித்வமும், ஶ்ரிய:பதித்வ மும் அகாரத்திலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே எம்பெருமானுரிடத்தில் இவையுண்டாக வேண்டாவோயென்னில் உண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; ஈஶ்வரனே யில்லையென்றும், உண்டானுலும் நிமித்தமாத்ரம் என்றும், கர்மம் காரணமென்றும், சேதநன் காரணமென்றும், ப்ரத$_4$ாநம் காரணமென்றும் சொல்லுகிறவர்களுடைய மதங்களை ஶ்ருதி-ஸ்ம்ருதி-இதிஹாஸ-புராணங்களாலே நிரஸித்து, ஈஶ்வர ஸத்$_3$ப$_4$ாவத்தை அங்கீ$_3$கரிப்பித்து, ஸகலஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தனுன ஈஶ்வரனை உண்டாக்கினபடியாலும், 'ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்' (கீதை 7—18) என்கிற ஈஶ்வரவாக்யத்தாலே ஈஶ்வரன் ஶரீரமும், எம்பெருமானுர் ஶரீரியுமாகையாலே, ஶரீரத்துக்குண்டான காரணத்வம் ஶரீரிக்கேயாகையாலும், ஆதி$_3$காரணத்வம் எம்பெருமானுர்க்கே என்று சொல்லலாம். காரணமாகிறது உண்டாகப் பண்ணின வஸ்துவிறே.

> கபர்த்தி$_3$மதகர்த்த$_3$மம் கபிலகல்பநாவாகு$_3$ராம்
> து$_3$ரத்யயமதீத்ய தத் த்$_3$ருஹிணதந்த்ரயந்த்ரோத$_3$ரம் ।
> குத்$_3$ருஷ்டிகுஹநாமுகே$_2$ நிபதத: பரப்$_3$ரஹ்மண:
> கரக்$_3$ரஹவிசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மணோऽயம் முநி: ॥

(யதிராஜஸப்ததி—38) என்றும் ப்ரமாணம் உண்டாகையாலே ஸகலஜக$_3$த்காரணத்வம் எம்பெருமானுர்க்கேயுள்ளது.

ஸர்வரக்ஷகத்வம் எங்ஙனேயென்னில்;அதி$_4$காரி நியமமின்றிக்கே ப்$_3$ரஹ்ம-க்ஷத்ரிய-வைஶ்ய-ஶூத்$_3$ராதி$_3$களையும், ஸ்த்ரீ-ப$_3$ால-வ்ருத்$_3$த$_4$-மூக-ஜட$_3$-அந்த$_4$-ப$_3$தி$_4$ர-பங்கு-பஶு-பக்ஷி-ம்ருக$_3$ாதி$_3$களையும் ரக்ஷிக்கையாலே ஸர்வரக்ஷகத்வமும்

உண்டென்கை.

ஸர்வஶேஷித்வம் எங்ஙனேயென்னில்:— நம்பெருமாள், திருவேங்கடமுடையான், தேவப்பெருமாள், அழகர், திருக்குறுங்குடிநம்பி, திருநாராயணரான யாதவாத்$_3$ரிநாத$_2$ன் முதலானவர்கள் உப$_4$யவிபூ$_4$தியையும் கொடுத்தும், ஜாமாதாவாயும், ஶிஷ்யனுயும், குமாரனுயும் ஶேஷப்படுகையாலும்; நம்மாழ்வார் இவருடைய ப$_4$விஷ்யத$_3$வதாரத்தை கடாக்ஷித்து திருவாய்மொழியிலே 'கலியும் கெடும் கண்டுகொண்மின்' (திருவாய் 5—2—1) என்றும், 'கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்' (திருவாய் 5—2—2) என்றும் இத்யாதி$_3$களால் இவருடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தால் எல்லாரும் வீடு பெறுவர்கள் என்றும் 'நமக்குமிவர் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே உஜ்ஜீவநமென்றும் 'பொலிக பொலிக பொலிக' (திருவாய் 5—2—1) என்றும் மங்க$_3$ளாஶாஸநம் பண்ணி ஸ்ரீமந்நாத$_2$ முநிகளுக்கு மேலுள்ள அவதார ரஹஸ்யத்தையும் அறிவித்து ப$_4$விஷ்யத$_3$ாசார்ய விக்$_3$ரஹத்தையும் ப்ரஸாதி$_3$த்தருள, அவர் உய்யக்கொண்டார்க்கும், அவர் மணக்கால்நம்பிக்கும், அவர் ஸ்ரீஆளவந்தார்க்கும், அவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பிக்கும் ப்ரஸாதி$_3$க்கையாலே முன்புள்ள முதலிகளும்; ஸமகாலத்தில் கூரேஶ-குருகேஶ-கே$_3$ாவிந்த$_3$-த$_3$ாஶரதி$_2$கள் முதலான எழுபத்துநாலு ஸிம்ஹாஸநஸ்த$_2$ரும், எழுநூறு த்ரிதண்ட$_3$ஸந்யாஸிகளும், பன்னீராயிரம் ஏகாங்கிகளும், எண்ணிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், ராஜாக்களும், திருநாமத$_4$ாரிகளும், ப$_4$ட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான பின்புள்ள முதலிகளும் அவர்க்கே ஶேஷப்படுகையாலே ஸர்வஶேஷித்வ மும் உண்டென்கை.

இவை இத்தனையுமுண்டானுலும் ஶ்ரியபதித்வம் சொல்லலாமோ யென்னில்; சொல்லலாம். ஸ்ரீ ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கூரத்தாழ்வானைச்சொல்லி அவருக்குப் பதி யென்று எம்பெருமானுரைச்சொல்லலாம். ஆனுல் ஸ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்:— 'கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணுமுத்தமையுடைய அவஸ்தை$_2$ வரக்கடவதாயிருக்கும். ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, பரிஶுத்$_3$த$_4$ாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாயிருக்கும்' என்று ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்திலே (239,240) அருளிச்செய்தபடியே பிராட்டிக்கு உண்டான கு$_3$ணங்கள் ஆழ்வானுக்கும் உண்டாகையாலும், ஈஶ்வரனுக்கு அநேக நாய்ச்சிமார் உண்டானுலும், அக்$_3$ரமஹிஷி பெரியபிராட்டியாரானுப்போலே 'அக்$_3$ர்யம் யதீந்த்$_3$ரஶிஷ்யாநாம் ஆத்$_3$யம் வேத$_3$ாந்தவேதி$_3$நாம்' (?) என்கிறபடியே எம்பெருமானுர்க்கு ப்ரத$_4$ாந ஶிஷ்யராகையாலும், ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களுக்கு பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமானுலல்லது ஈஶ்வரன் கார்யம்செய்யான் என்கிறபடியே, எம்பெருமானுர் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களுக்கு ஆழ்வான் உபகாரம் வேண்டும்; 'ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந ஶரணம் யதிராஜமீடே' (யதிராஜ விம்ஶதி 2) என்றும், 'கூராதி$_4$நாத$_2$ குருகேஶ

முகாத்$_3$ய பும்ஸாம் பாத$_3$ாநுசிந்தநபர: ஸததம் ப$_4$வேயம்' (யதிராஜ விம்ஶதி 3) என்றும் யதிராஜவிம்ஶதியிலே அருளிச்செய்கையாலும், 'மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக்கடக்கும் நம்கூரத்தாழ்வான் சரண்கூடியபின் பழியைக்கடத்தும் இராமாநுசன் புகழ்பாடியல்லா வழியைக்கடத்தல் எனக்கினி யாதும் வருத்தமன்றே' என்று நூற்றந்தாதி(7)யிலே அருளிச்செய்கை யாலும், இப்படி மணவாளமாமுனி, திருவரங்கத்தமுதனார் முதலானவர்கள் ஆழ்வான் புருஷகாரமாகவே ஆஶ்ரயிக்கையாலும், எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்ததினாலே தமக்கு ஸ்வரூபலாப$_4$மும், மற்றையவர்களுக்கெல்லாம் தம்மை ஆஶ்ரயித்தே ஸ்வரூபலாபமும் பெறவேண்டுகையாலே; ஸ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்தால் ஸ்ரீயதே, ஶ்ரயதே என்கிற வ்யுத்பத்தி த்$_3$வயார்த்த$_2$மும் இவரிடத்திலே உண்டாகையாலே ஸ்ரீ ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஆழ்வானைச் சொல்லலாம். ஆனால் 'புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும், பாரதந்த்ர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்' என்று ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்தில் (7)அருளிச்செய்தபடியே பிராட்டிக்கு இந்த மூன்று கு$_3$ணங்கள் உண்டானாப் போலே ஆழ்வானுக்கும் இம்மூன்று குணங்களும் உண்டாகவேண்டாவோ என்னில், உண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; க்ருபையாவது-பரது$_3$:க்கது$_3$க்கித்வமும், பரது$_3$:க்க-அஸஹிஷ்ணுத்வமும் ஆகையாலே,வாழையிலே அறுத்துமூர்ச்சையாய் விழுந்ததினாலும், ஸர்ப்பாஸ்க$_3$தமான மண்டூ$_3$கத்தினுடைய ஆர்த்தநாத$_3$த்தைக் கேட்டு ஆழ்வான் மோஹித்து விழுந்தார் என்று வார்த்தாமாலையிலே அருளிச்செய்கையாலும் பரது$_3$:கத்து$_3$க்கி$_2$த்வமும்; நான் பெறுகிற லோகம் நாலூரான் பெறவேணுமென்று சொல்லுகையாலே பரது$_3$:க்க$_2$-அஸஹிஷ்ணுத்வமும் ப்ரகாஶித்தது. ஆகையால் இவ்விரண்டு வ்ருத்தாந்தத்தாலும் க்ருபை வெளிப்பட்டது.

மாஸோபவாஸம் இருக்கச்சொல்லி நியமித்தபடியே செய்திருக்கையாலே பாரதந்த்ர்யமும் வெளியிடப்பட்டது. பாரதந்த்ர்யமாவது:— ஆசார்யன் நியமித்தபடியே செய்கை. எங்ஙனேயென்னில்:— எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸந்நிதி$_4$க்கு பதினெட்டுதரம் எழுந்தருளி, அவர்பக்கலிலே லபி$_4$த்த சரமார்த்த$_2$த்தை ஆழ்வான் 'அடியேனுக்கு ப்ரஸாதி$_3$த்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம்செய்ய அப்படியே ''ஸம்வத்ஸரம் தத$_3$ர்த்$_3$த$_4$ம் வா மாஸத்ரயமத$_2$ாபி வா। பரீக்ஷ்ய விவிதே$_4$ாபாயை: க்ருபயா நிஸ்ப்ருஹோ வதே$_3$த்॥'' என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரமாவது, ஆறுமாஸமாவது, மூன்றுமாஸமாவது விவிதே$_4$ாபாயங்களினாலே பரீக்ஷித்து நிஷ்காமனாய், அர்த்த$_2$ங்களை ப்ரஸாதி$_3$த்தருள வேணுமென்று ஶாஸ்த்ரப்ரதிபாத$_3$நங்கள் உண்டாகையாலே, அப்படியே பரீக்ஷித்து ஶ்ருதமான அர்த்த$_2$ங்களை ப்ரஸாதி$_3$த்தருளத் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வானுக்கு மாஸோபவாஸம் நியமிக்க, நியமித்தபடியே இருந்தாராகையாலே பாரதந்த்ர்யம் ப்ரகாஶித்தது.

அநந்யார்ஹத்வமாவது:— க்ருமிகண்ட$_2$ வ்யாஜத்தாலே உடையவர் வெள்ளைசாற்றி மேல்நாட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது, க்ருமிகண்ட$_2$ன் பெருமாள்

பரிகரத்தை நெருக்கிக் கொண்டு போருகையாலே, இந்தக் கலகம் விளைகிறது உடையவராலேயன்றோ என்று அவர் திருவடி ஸம்ப3ந்த4ம் உள்ளவர்கள் ஒருவரும் கோயிலுக்குள் புகுந்து பெருமாளை ஸேவிக்கவிடவேண்டா என்று தி3வ்யாஜ்ஞை யிட்டுவைத்தார்கள்; கூரத்தாழ்வான் த3ர்ஶநத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக க்ருமிகண்ட2னி டத்திலே புக்கு அவனாலே திருநயனங்களுக்கு உபத்3ரவம் வந்து, மீண்டு கோயிலுக்கு எழுந்தருளி அங்குற்றைச் செய்தியறியாமல் பெருமாளை ஸேவிக்க எழுந்தளினவள விலே, ஒருவன் ஆழ்வானையுள்ளே புகுராதேயென்று தகைய, ஒருவன் தகையாதே கோயிலுக்குள் புகுருமென்ன, அவ்வளவில் ஆழ்வான் திகைத்துநின்று இங்குற்றை விஶேஷம் ஏதென்று திருவாசல்காக்குமவர்களைக் கேட்க, அவர்களும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்ப3ந்த4ம் உள்ளவர்கள் ஒருவரையும் பெருமாளை ஸேவிக்க விடவேண்டாவென்று தி3வ்யாஜ்ஞையிட்டு தகைந்து கிடக்கிறது என்ன, ஆனால் நீங்கள் என்னைப் புகுரச் சொல்லுவானென்னென்ன, ஆனாலும் நீர் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே நல்லகு3ணங்கள் உடையராகையாலே புகுரச்சொன்னோமென்ன, ஆழ்வான் அத்தைக் கேட்டு ஜலசந்த்3ரனைப்போலே நடுங்கி சிவிட்கென்று நாலடி மீண்டு, ஐயோ ஆத்மகு3ணங்களுண்டானால் எல்லார்க்கும் ஆசார்யஸம்ப3ந்த4த்துக்கு ஹேதுவாம் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று, எனக்குண்டான ஆத்மகு3ணங்கள் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்ப3ந்த4த்தை அறுத்துக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுவாய்விட்டதோ என்று வ்யாகுலப்பட்டு, தம்மை மிகவும் நொந்து கொண்டு எனக்கு, பேற்றுக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்ப3ந்த4மேயமையும்; இந்த ஸம்ப3ந்த4ம் ஒழிந்த ப4க3வத்ஸேவையும் வேண்டாவென்று திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார் என்று நம்முடைய ஜீயர் அருளிச்செய்தார் என்று அந்திமோபாய நிஷ்டை2யிலே அருளிச்செய்கையாலும்; ஒருகாலத்திலே எம்பெருமானார் திருவுள்ளத் திலே தம்மைச் சீறியருளினாரென்று ஆழ்வான்கேட்டு, இவ்வாத்மா, அவர்க்கே ஶேஷமாயிருந்ததாகில், அவருடைய விநியோக3ப்ரகாரம் கொண்டு கார்யமென் னென்று அருளிச்செய்தார் என்று மாணிக்கமாலை, வார்த்தாமாலை, அந்திமோபாய நிஷ்டை முதலான ரஹஸ்யங்களிலே அருளிச்செய்கையாலே இவ்விரண்டு வ்ருத்தாந்தத்தாலும் அநந்யார்ஹத்வம் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் ஸ்ரீஶப்3த3த்தாலே கூரத்தாழ்வானைச் சொல்லி, அவர்க்குப் பதி என்கையாலே ஶ்ரிய:பதித்வம் சொல்லிற்று.

உகாரத்துக்கு அர்த்த2ம்:— அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வமும். இவ்விடத்தில் அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தியாவது — ஈஶ்வரஶேஷ நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. அநந்யார்ஹஶேஷத்வமாவது:— எம்பெருமானார்க்கே ஶேஷமென்று சொல்லுகிறது. ஈஶ்வரஶேஷத்வத்தை அந்யஶேஷம் என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்:— எம்பெருமானார் வடுகநம்பியை அழைத்தருளி 'வடுகா! அழகியமணவாளப் பெருமாள் உப4யநாய்ச்சிமாருடனே கூடச்சேர்த்தியிலே

ஸர்வாப$_4$ரணபூஷிதராய் நம் மட$_2$த்துவாசலிலே எழுந்தருளுகிறுர், வந்து ஸேவிக்க வொண்ணுதோ' என்று அருளிச்செய்ய, 'அடியேன் உங்கள் பெருமாளை ஸேவிக்க வந்தால் எங்கள் பெருமாள் பால் பொங்கிப்போகாதோ' என்று விண்ணப்பம் செய்கை யாலும்; 'நித்ய ஶத்ருவாயிறேயிருப்பது' என்று ஆசார்யஸேவைக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸேவை விரோதி$_4$க்குமென்று ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்திலே(424) அருளிச்செய்கையாலே ஆசார்யஸேவைக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸேவை விரோதி$_4$யாகை ஸித்$_3$த$_4$ம்.

இனி **மகாரத்துக்கு அர்த்த$_2$ம்:**— 'மந ஜ்ஞாநே' என்கிற த$_4$ாதுவினுலே 'மகாரோ ஜீவ வாசக:' (?) என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜாத்யேகவசநமாகையாலே ஸகலாத்மாக்களையும் சொல்லுகிறது. மகாரம் ஸகலாத்ம வாசகமானுலும் 'மகாரஸ்து தயோர் த$_3$ாஸ:' (பாஞ்சராத்ரம்) என்று எம்பெருமானுர் திருவடிகளிலே உண்டான ப்ராவண்யம்தானே நிரூபகமாக யதீந்த்$_3$ரப்ரவணரென்று திருநாமத்தை உடையவரான மணவாள மாமுனியைச் சொல்லுகையே முக்$_2$யார்த்த$_2$மென்று ஸம்ப்ரத$_3$ாயஜ்ஞரான நம்மாசார்யர் கள் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக, ப்ரணவத்தால், ஸகலாத்மாக்களும் எம்பெருமானுர்க்கே ஶேஷமென்று சொல்லிற்ருயிற்று.

நமஸ்ஸுக்கு அர்த்த$_2$ம்:— 'ம:' என்கையாலே தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிறது. 'ந' — 'அன்று' என்கையாலே ஸ்வதந்த்ரனன்று என்கிறது. ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியான போதே பாரதந்த்ர்யம் ப்ரகாஶமாகையாலே இங்கு பாரதந்த்ர்ய பராகாஷ்டையான ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யமே சொல்லுகிறது. இங்கு ததீ$_3$யராவது 'த்வத்த$_3$ாஸத$_3$ாஸ க$_3$ணநா சரமாவதெ$_4$ள யஸ்தத்த$_3$ாஸதைகரஸதாவிரதா மமாஸ்து' (யதிராஜ விம்ஶதி 16) என்கிறபடியே எம்பெருமானுர் திருவடிகளில் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள் எவர்களோ அவர்களுக்கே பரதந்த்ரன் என்கை. ஈஶ்வரபாரதந்த்ர்யம் ஸர்வாத்மஸாதாரணம். ராமாநுஜபாரதந்த்ர்யம் கதிபயஸாதாரணம். ததீ$_3$யபாரதந்த்ர்யம் அஸாத$_4$ாரணம். இவ்வர்த்த$_2$ம் 'இடங்கொண்ட கீர்த்திமழிசைக்கிறைவன் இணையடிப்போது' (12), 'திக்குற்றகீர்த்தி இராமானுசனை என் செய்வினையாம்' (26), 'நல்லார் பரவுமிராமானுசன்' (80) இத்யாதி$_3$களில் எம்பெருமானுர் திருவடிகளுக்கே ஶேஷபூ$_4$தராளுர்க்கொழிய மற்ருெருவர்க்கு அடிமை செய்யாத்திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே அடியேன் அன்பு செய்வதுவே என்று எம்பெருமானுர் த$_3$ாஸர்கள் எந்தக்குற்றம், எந்த ஜந்மம், எந்த ஆசாரமுண்டானவர்களானுலும் அந்தக் குற்றம், அந்த ஜந்மம், அந்தவாசாரம் தானே நம்மை ஆட்கொள்ளுமென்றும், எம்பெருமானுர் திருநாமம் நம்பினவர்களை மறவாதவர்கள் எவர்களோ அவர்களுக்கே ஸர்வதே$_3$ஶ, ஸர்வகால, ஸர்வாவஸ்தை$_2$களிலும், ஸகலவித$_4$கைங்கர்யங்களும் த்ரிவித$_4$கரணங்க ளாலும் செய்கிறேன் என்றும் அமுதனுர் அருளிச்செய்கையாலும், 'வாசா யதீந்த்$_3$ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாத$_3$ாரவிந்த$_3$யுக$_3$ளம் ப$_4$ஜதாம் கு$_3$ரூணும்। கூராதி$_4$நாத$_2$குருகேஶமுகாத்$_3$யபும்ஸாம் பாத$_3$ாநுசிந்தநபரஸ் ஸததம் ப$_4$வேயம்'

(யதிராஜ விம்ஶதி 3)என்றும், 'த்வத்3த3ாஸதத3ாஸ கணநா சரமாவதெ4ள ய: தத்3த3ாஸதைகரஸதாSவிரதா மமாஸ்து' (யதிராஜ விம்ஶதி 16) என்றும் சொல்லுகிற படியே மநோவாக்காயங்களாலே உம்முடைய திருவடியே ப4ஜித்துக் கொண்டிருக்கிற கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலானவர்களுடைய திருவடிகளை எப்போதும் த்4யானம் பண்ணுகிறேன் என்றும், உம்முடைய த3ாஸாநுத3ாஸ க3ணனையிலே சரமாவதி4 த3ாஸர்கள் எவரோ, அவருடைய த3ாஸ்யநிஷ்டை2யே எனக்கு வேணுமென்றும் மணவாளமாமுனிகளும் எம்பெருமானாரையே நோக்கி இப்படி விண்ணப்பம் செய்கையாலும், இந்த உப4யரிடத்திலும் ததீ3யபாரதந்த்ர்யம் காணப்பட்டது.

இந்நமஸ்ஸிலே அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமும், பாரதந்த்ர்ய பராகாஷ்டையான ததீ3யஶேஷத்வமும் ப்ரதிபாதி3த்தாலும் கீழ் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதி3க்கையாலும், மேல் புருஷார்த்த2ம் ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகையாலும், ப்ரத4ாநப்ரதி3பாத்3யம் உபாயமா கையாலும், ஸ்வரூபப்ராப்யாநுரூபமான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஸ்வரூபத்துக் கும், ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்' (ஸ்ரீவ.பூ4 410) என்கிறபடியே எம்பெருமானார்க்கு ஶேஷமாகையே ஸ்வரூபமும், அவர் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்த2முமாகையாலே இவை இரண்டுக்கும் சேர்ந்த உபாயம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்கை. எங்ஙனேயென்னில்; ''பேறொன்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி அப்பேறளித்தற்கு ஆறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி'(இரா.நூ 45) என்று உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் தேவரீர் திருவடிகளே என்று அமுதனார் அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்றும் சொல்லுகிறது.

இதுவுமன்றிக்கே ''ஸ்வாபி4மாநத்தாலே ஈஶ்வராபி4மாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்டவிவனுக்கு ஆசார்யாபி4மாநமொழியக் க3தியில்லை என்று பிள்ளை பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்''(ஸ்ரீவ.பூ4 237) என்று அருளிச் செய்த படியே அநாதி3காலத்தில் நின்றும், 'எனக்கு' 'நான்' என்கிற ஸ்வாபி4மாநத்தாலே ஈஶ்வராபி4மாநத்தை அறுத்துக் கொண்ட இவனுக்கு எம்பெருமானார் அபி4மாந மொழிய வேறு க3தியில்லையென்று நம: பத3ார்த்த2ம்.

ராமாநுஜபத3த்துக்கு அர்த்த2ம்—

ராமாநுஜபத3ம் அகாரவிவரணமாகையாலே பரப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ராமாநுஜபத3த்துக்கு பரப்3ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிறது எங்ஙனேயென்னில்; 'ராமஸ்ய அநுஜ: ராமாநுஜ:' என்று நம்பிமூத்தபிரானுக்குத் திருத்தம்பியான க்ருஷ்ணனுக்கு வாசகம்; 'வாஸுதே3வாய தீ4மஹி'(தை.உப 2-26) என்றும் 'ப்3ரஹ்மண்யோ தே3வகீ புத்ரோ ப்3ரஹ்மண்யோ மது4ஸூத3ந:'(அத2ர்வ) என்றும் 'க்ருஷ்ணம் த4ர்மம்

ஸநாதநம்' (ப$_4$ா.ஆரண்ய 88—25)என்றும், 'ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந: நாக$_3$பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக$_3$தோ மது$_4$ராம்புரீம்' (ஹரிவம்ஶம் 113—62) என்றும், ''ராமக்ருஷ்ணந்ருஸிம்ஹாஸ்து பூர்ணஷாட்கு$_3$ண்யமூர்த்தய:'' (?) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வாஸுதே$_3$வனே பரப்ரஹ்மமென்றும், தே$_3$வகீபுத்ரனே பரப்ரஹ்மமென்றும்,ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே பரப்ரஹ்மமென்றும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே ஸநாதந த$_4$ர்மமென்றும், க்ஷீராப்$_3$தி$_4$ஶாயியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மதுரையிலே திருவவதரித் தருளினரென்றும், ராமக்ருஷ்ணந்ருஸிம்ஹாவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரங்கள் என்றும், இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ''பரித்ராணாய ஸாதூ$_4$நாம் விநாஶாய ச து$_3$ஷ்க்ருதாம்। த$_4$ர்மஸம்ஸ்த்த$_2$ாபநார்த்த$_2$ாய ஸம்ப$_4$வாமி யுகே$_3$ யுகே$_3$॥'' (கீ$_3$தை 4—8) என்றும் ''யத$_3$ா யத$_3$ா ஹி த$_4$ர்மஸ்ய க்$_3$லாநிர் ப$_4$வதி ப$_4$ாரத। அப்$_4$யுத்த$_2$ாநாம் அத$_4$ர்மஸ்ய தத$_3$ாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்॥'' (கீ$_3$தை 4—7) என்றும் சொல்லுகிற படியே துஷ்டநிக்$_3$ரஹ ஶிஷ்டபரிபாலநத்துக்காக யுக$_3$யுக$_3$த்துக்கும் திருவவதரித்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அன்று அர்ஜுநனொருத்தனையுமே ஶிஷ்யனாக்கிக் கொண்டு அவனொருத்தனுக்குமே சரமார்த்த$_2$த்தை ப்ரஸாதி$_3$த்து ''நாஸ்திகாய ந வக்தவ்யம் நா ப$_4$க்தாய கத$_3$ாசந ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்$_4$யஸூயதே'' (கீ$_3$தை 18—67) என்று நாஸ்திகருக்கும், என்னிடத்தில் ப$_4$க்தி பண்ணாதவர்களுக் கும், கு$_3$ருவான உனக்கு ஶுஶ்ரூஷை பண்ணாதவர்களுக்கும், என்னிடத்தில் அஸூயை பண்ணுமவர்களுக்கும் சொல்லவேண்டாவென்று அருளிச்செய்த குறைகள் எல்லாம் தீர்த்துக்கொள்ளுகைக்காக அந்த ராமாநுஜன் தானே இந்த ராமாநுஜாசார்ய ராய்த் திருவவதரித்து ப$_3$ஹுப்ரயாஸத்தினாலே திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலிலே பதினெட்டு பர்யாயமெழுந்தருளி ப$_3$ஹூபாயத்தாலே லபி$_4$த்த சரமார்த்த$_2$த்தை பூ$_4$ரி த$_3$ாநமாக எல்லார்க்கும் ப்ரஸாதி$_3$க்கையாலே எம்பெருமானார் தானே ஸ்ரீமந்நாராயண னாகை ஸித்$_3$த$_4$ம்.

அங்ஙனன்றிக்கே ராமாநுஜ பத$_3$த்தில் 'ராமா' பத$_3$ம் ஸ்த்ரீ வாசகமாகையாலே அத்தாலே சூடிக்கொடுத்த நாய்ச்சியாரைச்சொல்லி, 'அநுஜ' பத$_3$த்தாலே அவளுக்குத் தம்பி[1] என்று சொல்லவுமாம். ஆனால் ஒரு வயிற்றில் பிறந்தவர்களையன்றோ, தம்பி தமக்கை என்று சொல்லுவது. நாய்ச்சியார் முன்பே பெரியாழ்வார் திருநந்தவனத்தில் திருத்துழாய் அடியிலே திருவவதரித்தருளினர். அநேக காலத்துக்குப் பின்பு ஆஸூரி கேஶவப்பெருமாளுக்குக் குமாரராய், காந்திமதியம்மாளுடைய திருவயிற்றிலே திருவவதரித்த எம்பெருமானாரைத் தம்பி என்று சொல்லுகிறது எங்ஙனேயென்னில்:— தம்பி என்கிறது ச$_2$ந்தாநுவர்த்தித்வம் சொல்லுகிறது. ச$_2$ந்தானுவர்த்தித்வமாவது — நினைவறிந்து நடக்கை. ஆனால் நாய்ச்சியார் நினைவை எம்பெருமானார் அறிந்தது எங்ஙனேயென்னில்:— ''நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலைநம்பிக்கு நான் நூறு தடாவில்வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவிவைத்தேன் நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசில் சொன்னேன் ஏறுதிருவுடையான் இன்றுவந்து இவைகொள்ளும் கொலோ'' என்றும்,

இந்த கு$_3$ணங்கள் இவரிடத்தில் உண்டாகைக்கு அடையாளம் எங்ஙனேயென்னில்:— இந்தகு$_3$ணங்கள் இல்லாவிடில் சேதநர் ஆஶ்ரயிக்கவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கவும் கூடாமையாலே ரக்ஷண த்$_4$யாந ஸம்ஸ்பர்ஶங்களாலே அவ்வவர்களை ரக்ஷித்தவிடங்க ளிலே காணலாம்.

'சரண' பத$_3$த்தாலே திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது. திருவடிகளைச் சொல்லவே, தி$_3$வ்யமங்க$_3$ளவிக்$_3$ரஹத்தைச் சொல்லுகை மறுத்தும் 'சரண' பத$_3$த்தாலே மணவாளமாமுனியைச் சொல்லுகையே முக்$_2$யார்த்த$_2$ம் என்று ஸம்ப்ரத$_3$ாயஜ்ஞரான நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர்கள். மணவாளமாமுனியைச் சொல்லவே ஸ்வாசார்ய பர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

'ஶரண' பத$_3$த்தாலே உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ராமாநுஜ சரணௌ ஶரணம்' என்கையாலே ஈஶ்வரனுமுபாயமன்றென்கை.

'ப்ரபத்$_3$யே' பத$_3$த்தாலே பற்றுகிறேன் என்று சொல்லுகிறது. ''ஸக்ருதே$_3$வ'' (ராமசரமஶ்லோகம்) என்று ப்ரபத்தியொருக்காலேயாயிருக்க 'பற்றுகிறேன்' என்கிற வர்த்தமாநார்த்த$_2$த் தாலே மற்ரென்று உபாயமென்கிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$ புகுராமல் நித்யமும் இதுவே காலக்ஷேபமாக அநுஸந்தி$_4$க்கவேணுமென்று சொல்லுகிறது.

இந்த பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதி$_3$த்த உபாயவரணம் உபேயார்த்த$_2$மாகை யாலே உத்தரவாக்யத்தில் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யமென்ருலும் உபேயம் என்ருலும் பர்யாயம்.

'ஶ்ரீமதே' என்கிற பத$_3$த்தாலே மிது$_2$நமே ப்ராப்யமென்று சொல்லுகிறது. மிது$_2$நமாவது— மேல் எம்பெருமானாரையும், அவருக்கு ச$_2$ாயா பரதந்த்ரரான கூரேஶாதி$_3$களையும் கூட்டிக்கொள்கிறது.

'ராமாநுஜ' பத$_3$த்தாலே ஶேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அது எங்ஙனேயென்னில்:— மேல் சதுர்த்தி$_2$யில் ஶேஷபூ$_4$தன் பண்ணுகிற வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதாகையாலே ஶேஷவ்ருத்தியைக் கொண்டருளுகிறவன் ஶேஷியாகையாலே ஶேஷித்வத்திலே தாத்பர்யம். ப$_4$ர்த்தாவுக்கு உபசாரம் செய்கிறது ப$_4$ார்யைக்கு ஸ்வரூபமும், ஸுக$_2$ரூபமுமாப்போலே தனக்கு ஶேஷியானவனுக்கு த$_3$ாஸ்யம் செய்கிறது ஶேஷபூ$_4$தனுக்கு ஸ்வரூபமும், ஸுக$_2$ரூபமுமாகையாலே சேதநனுக்கு சரமஶேஷி எம்பெருமானாரென்கை.

'ஆய' என்கிற சதுர்த்தி$_2$யாலே கைங்கர்யப்ரார்த்த$_2$னையைச் சொல்லுகிறது. கைங்கர்யம் தான் மாநஸ-வாசிக-காயிக ரூபத்தாலே மூன்றுவித$_4$மாய் இதுதான் ஒன்றுக்கொன்று நாநாவித$_4$மாய் இருக்கையாலே, ஸர்வதே$_3$ஶஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை$_2$களிலும் ஸர்வவித$_4$ கைங்கர்யங்களும் நித்யமென்று சொல்லுகிறது.

'நம:' என்கிற பத$_3$த்தாலே கைங்கர்ய-விரோதி$_4$நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

அதாவது—கைங்கர்யம் தனக்கு இஷ்டமாகப்பண்ணுகை நரகத்தோடொக்கும். தனக்கும் அவனுக்கும் இஷ்டமாகப்பண்ணுகை ஸ்வர்க$_3$த்தோடொக்கும். அவனுக்கே இஷ்டமாம்படி பண்ணுகை மோக்ஷத்தோடொக்கும் என்று ஸ்ரீவார்த்தாமாலையிலே அருளிச்செய்தபடியே ''உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்'' என்னும்படியே அவனுக்கே இஷ்டமாம்படி பண்ணவேணுமென்கை.

''எம்பெருமானுர் திருவடிகளே ஶரணம்'' என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் எம்பெருமானுர் திருவடிகளே உபாயமென்று சொல்லுகிறது; உத்தரவாக்யத்தில் மோக்ஷமும் அவர் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே என்று சொல்லுகிறது. த்$_3$வயத்தில் உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் திருவடிகளே என்று சொல்லுகை 'சரணௌ' என்கிற த்$_3$விவசநத்துக்குத் தாத்பர்யம் என்று ஸம்ப்ரத$_3$ாயஜ்ஞரான நம்பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர்கள்.

இந்த த்$_3$வயம் மிதிலாஸாலக்$_3$ராமத்திலே எம்பெருமானுர் வடுகநம்பிக்கு ப்ரஸாதி$_3$க்க, அவரும் அந்த மந்த்ர-ப்ரதிபாத்$_3$யமான திருவடிகளை மேலுள்ளவர்களும் ஸேவித்து கைங்கர்யம் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக திருவடிகளை ப்ரஸாதி$_3$க்க வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்ய, அப்படியே ஸ்ரீபாத$_3$தீர்த்த$_2$மும், திருவடிகளையும் ப்ரஸாதி$_3$த்தருளினுர் என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம். இதுக்கு ப்ரமாணம் ஏதென்னில் இப்போதும் ஸாலக்$_3$ராமத்தில் ஏறியருளப்பண்ணியிருக்கிற திருவடிகளும், ஸ்ரீபாத$_3$தீர்த்த$_2$மிருக்கிற கிணறும் காணலாம். இது அறிந்து எம்பெருமானுர் திருவடிகள் ஸ்வாசார்யராகையாலே ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யபராகாஷ்ட$_2$தை யுடையராயிருக்கையே எம்பெருமானுர்க்கு மிகவும் திருவுள்ளமாகையாலே இந்த அநுஷ்ட$_2$ானத்தில் நிற்கையே த்$_3$வயத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

த்$_3$வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

எம்பெருமானுர் திருவடிகளே ஶரணம்.

@————@————@

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

சரமஶ்லோகப்ரகரணம்

சரமஶ்லோகம் இரண்டு அர்த்$_3$த$_4$மாய், பதினெரு பத$_3$மாய், முப்பத்திரண்டு திருவக்ஷரமாய் இருக்கும். அது எங்ஙனேயென்னில்:— 'ஸர்வ கர்மாணி ஸந்த்யஜ்ய ராமாநுஜ இதி ஸ்மர' என்றும், 'விபூ$_4$திம் ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$யோ த$_3$த$_3$ாம்யேதத் வ்ரதம் மம' என்றும் இரண்டு அர்த்$_3$த$_4$மாய், ஸர்வகர்மாணி என்றும், ஸந்த்யஜ்ய என்றும், ராமாநுஜ என்றும், இதி என்றும், ஸ்மர என்றும், விபூ$_4$திம் என்றும், ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$ய: என்றும், த$_3$த$_3$ாமி என்றும், ஏதத் என்றும், வ்ரதம் என்றும், மம என்றும் பதினெரு பத$_3$மாயிருக்கும். இதில் பூர்வார்த்$_3$த$_4$த்தாலே அதி$_4$காரி க்ருத்யத்தையும், உத்தரார்த்$_3$த$_4$த்தாலே உபாயக்ருத்யத்தையும் சொல்லுகிறது.

'ஸர்வகர்மாணி' என்கிற பத3த்தால் கர்ம-ஜ்ஞாந-ப4க்தி-ப்ரபத்திகளைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தியையும் கர்மமென்று சொல்லாமோ என்னில் செய்யப்படுகிற தெல்லாம் கர்மம் என்று சொல்லப்படுகிறதாகையாலே, ப்ரபத்தியையும் அப்படிச் சொல்லலாம்.

'ஸந்த்யஜ்ய' என்கிற பத3த்தாலே ருசி வாஸனைகளோடும், லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தியையும் கூட விடவேணுமென்று சொல்லலாமோவெனில், ''கலங்கி உபாயபு3த்4யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்'' என்றும், ''நெடுநாள் அந்யபரையாய் போந்த ப4ார்யை லஜ்ஜா ப4யங்களின்றிக்கே ப4ர்த்ரு ஸகாஶத்திலே நின்று 'என்னை அங்கீ3கரிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்குமாப்போலே இருப்பதொன்றிறே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி'' என்றும், ''இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும் போது ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று'' என்றும் ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்கையாலும், கர்ம-ஜ்ஞாந-பக்தி-ப்ரபத்திகள் நாலும் மோக்ஷோபாயங்கள் என்று ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபாதி3க்கையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை விடச்சொல்லுகிறவிடத்தில் ப்ரபத்தியும், தான் ஸ்வதந்த்ரனைப் பற்றுகிறதாகையாலே த்யாஜ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ''ஸுலப4ம் ஸ்வகு3ரும் த்யக்த்வா துர்லப4ம் ய உபாஸதே। லப்3த4ம் த்யக்த்வா த4நம் மூடே4ா கு3ப்தமந்வேஷதி க்ஷிதௌ॥ என்றும் ''சக்ஷுர் க3ம்யம் கு3ரும் த்யக்த்வா ஶாஸ்த்ர க3ம்யந்து யஸ்ஸ்மரேத் । கரஸ்த2மு3தகம் த்யக்த்வா க4நஸ்த2மபி வாஞ்சதி'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷாத்காரமான ஆசார்யனைவிட்டு ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரமான ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை, அஜ்ஞனாய், அஶக்தனாய், அப்ராப்தனான சேதநனுக்குக் கூடாமையாலும், இவை ஒன்றுக்கும் ஶக்தனன்றிக்கே இருப்பான் ஒருவனைக் குறித்து இவனுடைய இழவையும், இவனைப்பெற்றால் ஈஶ்வரனுக்குண்டான ப்ரீதியையும் அநுஸந்தி4த்து, ஸ்தநந்த4யப்ரஜைக்கு வ்யாதி4யுண்டானால், அது தன் குறையாக நினைத்து, தான் ஔஷத4ஸேவை பண்ணும் மாதாவைப் போலே, இவனுக்காகத் தான் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரமத3யாளுவான மஹாப4ாக3வதன் அபி4மாநத்திலே ஒதுங்கி ''வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டும்'' (நாச்.திரு.11—10)என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனிட்டவழக்காக்குகை என்றும் அர்த்த2பஞ்சகத்திலே அருளிச்செய்கையாலேயும் ஆசார்யாபி4மாந நிஷ்ட2னுக்கு ப்ரபத்தியும் த்யாஜ்யம் என்றதாயிற்று.

'ராமாநுஜ இதி ஸ்மர' என்கிற பத3த்தாலே ''பிதரம் மாதரம் த3ாராந் புத்ராந் பந்தூ4ந் ஸகீந் கு3ரூந்। ரத்நாநி த4நதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்3ருஹாணி ச ஸர்வத4ர்மாம்ஶ ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந்। லோகவிக்ராந்த சரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம்விபே4ா॥ என்று பித்ரு மித்ர களத்ர பஶு க்3ருஹ க்ஷேத்ர ரத்ந த4ந தாந்யாதி3களை விட்டு லோக விக்ராந்த சரணத்3வய ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி

''த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்து$_4$ஶ்ச கு$_3$ருஸ் த்வமேவ । த்வமேவ வித்$_3$யா த்$_3$ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தே$_3$வதே$_3$வ॥'' என்று சேதநர் த்$_3$ருட$_3$அத்$_4$யவஸாயம் பண்ணமாட்டார்களாகையாலே, இவர்களுக்காகத்தாமே பித்ருமாத்ராதி$_3$களாகிற ஸகலவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$வும் நீயே என்று விண்ணப்பம் செய்தும், ''மநோவாக்காயை: அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண ப$_4$க$_3$வத$_3$பசார ப$_4$ாக$_3$வதாபசார அஸஹ்யாபசாரரூப நாநாவித$_4$ாநந்தாபசாராந் ஆரப்$_3$த$_4$கார்யாந், அநாரப்$_3$த$_4$கார்யாந், க்ருதாந், க்ரியமாணாந், கரிஷ்யமாணாம்ஶ்ச ஸர்வாந் அஶேஷத: க்ஷமஸ்வ॥'' என்று மநோவாக்காயாதி$_3$களாலே வருகிற அக்ருத்யகரணாதி$_3$ ஸர்வாபராத$_4$ங்களும் க்ஷமிக்கவேணும் என்று ப்ரபத்தி பண்ணின வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்$_4$ய ஜ்ஞாந ஶக்திகளுண்டா யிருக்கிறவென்னே, ராமாநுஜ என்று ஸ்மரிக்கவே அமையும் என்று யருளிச்செய்கிறார். ஆனால் ஸ்மரணமாத்ரமே அமையுமோ ''சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்'' (திருவாய்.6–5–11) என்கிறபடியே த்ரிகரணங்களினாலேயும் வேண்டாவோவென்னில், த்ரிகரணங்களில் வைத்துக்கொண்டு மந:கரணம் ப்ரத$_4$ாநமாகையாலும், மற்ற இரண்டும் இதுக்கே ஶேஷமாகையாலும் ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலும், முன் ப்ரபத்திக்கு விடச்சொன்னவை ஒன்றும் விடவேண்டா 'ராமாநுஜ' என்று மநஸ்ஸிலே நினைவுண்டாகவே அமையும் என்றபடி.

'விபூ$_4$திம்' என்கிற பத$_3$த்தாலே நித்யவிபூ$_4$தியைச் சொல்லுகிறது. 'ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$ய: ' என்கிற பத$_3$த்தாலே எல்லார்க்கும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. 'த$_3$த$_3$ாமி' என்கிற பத$_3$த்தாலே ப்ரஸாதி$_3$க்கிறோம் என்று சொல்லுகிறது. ஆனால் பூர்வார்த்$_3$த$_4$த்தில் 'ஸ்மர' என்ற மத்$_4$யமனாலே ஒருத்தனைச் சொல்லி, இங்கு 'ஸர்வபூ$_4$தேப்$_3$யோ த$_3$த$_3$ாமி' என்று எல்லார்க்கும் நித்யவிபூ$_4$தியையும் ப்ரஸாதி$_3$க்குமென்று அருளிச்செய்தது யெங்ஙனேயென்னில்:– விபீ$_4$ஷணாழ்வான் ஒருத்தனுமேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. கூடவந்த நால்வரும் ப்ரபத்தி பண்ணாமலிருக்கச்செய்தேயும், அங்கீ$_3$காரம் ஐவர்க்கும் ஸமமானாப்போலேயும், லோகத்தில் ஒருவன் ராஜஸேவை பண்ணி, கொண்டுவந்த பத$_3$ார்த்த$_2$ம் அந்த ராஜாவை அறியாத புத்ர மித்ர களத்ராதி$_3$கள் அநுப$_4$வித்தாப்போலேயும், எம்பெருமானார் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஒருவனுக்குண்டானால், அவன் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$களுக்கும் பரமபத$_3$ம் ஸித்$_3$த$_4$மென்று தாத்பர்யம்.

''ஏதத்$_3$ வ்ரதம் மம'' என்கிற பத$_3$ங்களாலே இது நம்முடைய வ்ரதம் என்றபடி. ''ஸத்யவாக்யோ த்$_3$ருட$_3$வ்ரத:'' (ரா.ப$_3$ா. 1–2) என்றும், ''ப்ரியவாதீ ச பூ$_4$தாநாம் ஸத்யவாதீ$_3$ ச ராக$_4$வ:'' (ரா.அ.2–32) என்றும் ''ராமோ த்$_3$விர்நாபி$_4$ ப$_4$ாஷதே'' (ரா.அ) என்றும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாருடைய வாக்யம் ஸத்யமானாப்போல், இவ்விடத்தில் ''ஏதத்$_3$ வ்ரதம் மம'' என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானார் வாக்யமும் ஸத்யமாகையாலே எம்பெருமானாரும் சேதநரை ரக்ஷிக்கிறது சேதநனுக்காகவன்று, ரக்ஷிக்கிறதே தமக்கு வ்ரதமாகையாலே, தம்முடைய வ்ரதம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கைக்காக

ரக்ஷிக்கிறோம் என்று அருளிச்செய்கிறார். ''அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி'' (பெரு. திரு.10—10) என்று திருவயோத்₄யையில் ஸ்த₂ாவர ஜங்க₃மாதி₃களை வைகுந்தத்தேற்றின சக்ரவர்த்தித்திருமகனாரைப்போலே, அவர் திருவுள்ளக்கருத்தை அறிந்தருளின ராமாநுஜாசார்யரும், 'நம்முடைய அபி₄மாநாந்தர்பூ₄தரையும் நாமே ரக்ஷிக்கிறோம் நீங்கள் நிர்ப₄ரராய் இருங்கோள்' என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

இவ்வர்த்த₂ம் ஜ்ஞாநமண்ட₃பமான திருநாராயணபுரத்தில் ராத்ரிகாலத்திலே முதலியாண்டான், எம்பார், திருநாராயணபுரத்தரையர், மாருதியாண்டான், உக்கலம்மாள் இவர்கள் ஐவர்க்கும் 'இது ஒருத்தர்க்கும் வெளியிடவேண்டாம் இதில் ப்ரதிபத்தி பிறக்கிறது துர்லப₄மாயிருக்கும்' என்று அருளிச்செய்து நாம் ஸர்வோத்தாரகர், நம்மைப் பற்றி நிர்ப₄ரராய் இருந்தால் ஒரு குறைகளும் இல்லாமல் ஈடேறலாம் என்று அருளிச்செய்தார். அன்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ''மாம்'' என்று தன்னுடைய விக்₃ரஹத்தை அர்ஜுநனுக்கு காட்டினாப்போலேயும், இந்த ஐவர்க்குமே இங்கு தொட்டுக்காட்டினபடியாலே, மஹாமதிகளான இவர்கள் கண்டு இனி நமக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம் என்று விஶ்வஸித்து நிர்ப்ப₄ரராய் இருக்கையாலே நமக்கும் இதுவே தஞ்சம். இவ்வர்த்த₂ம் பரமரஹஸ்யமென்று அஸ்மத₃ாசார்யோக்தம்.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயமும் அஸ்மத₃ாதி₃களளவும் வந்து இறங்கினபடி யெங்ஙனேயென்னில்:— பெரியதிருமலைநம்பி எம்பாரை எம்பெருமானார்க்கு த₃ாரா பூர்வகமாக ஸமர்ப்பித்த பின்பு, எம்பார் திருமலைநம்பியைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் திரும்பி, திருமலைநம்பி ஸந்நிதி₄க்கு எழுந்தருளினார்; அவரும் ''விற்ற பசுவுக்கு புல்லிடுவாருண்டோ'' என்று முக₂ம்காட்டாமல் இருக்கிறபடியைக்கண்டு, இனி நமக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று மீளஎழுந்தருளி, திருமுன்பே நின்று இனி நான் நம்பியை அறியேன்; தேவரீர் திருவடிகளே க₃தியென்று எம்பெருமானார்க்கு விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டருளி எம்பெருமானாரும் இவருடைய அத்₄யவஸாயத்துக்கு ஸந்தோஷித்து இந்த மந்த்ரத்₃வயமும் எம்பெருமானார் எம்பாருக்கு ப்ரஸாதி₃த்தருளினார். சரமஶ்லோகமருளிச்செய்த க்ரமம் கீழ் உக்தமானபடியினாலே இங்கு சொல்லுகிறிலோம். இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் எம்பெருமானார் எம்பார்க்கு அருளிச்செய்ய, அவர் பட்டருக்கு, அவர் நஞ்ஜீயருக்கு, அவர் நம்பிள்ளைக்கு, அவர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைக்கு, அவர் பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு, அவர் கூரகுலோத்தமதாஸருக்கு, அவர் திருவாய்மொழிப் பிள்ளைக்கு, அவர் மணவாளமாமுனிக்கு, அவர் வானமாமலைஜீயர், கோயில் கந்தாடையண்ணன், பரவஸ்துபட்டர்பிரான்ஜீயர், அப்பிள்ளை, ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன், எறும்பியப்பா, போரேற்றுநைநாராசார்யர், அத்தங்கிசிங்கராசாரியர் முதலான அஷ்டதிக்கஜங்களுக்கும் ப்ரஸாதி₃க்க, அஸ்மத₃ாசார்யரளவும் வந்ததென்று அஸ்மத₃ாசார்யோக்தம்.

சரமஶ்லோகப்ரகரணம் முற்றிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்.